

Sygn. akt V CNP 25/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi A. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 4 czerwca 2013 r., sygn. akt IV Ca [...]

w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko Z. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 listopada 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód A. S. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 czerwca 2013 r. IV Ca [...], zarzucając naruszenie przez ten sąd przepisów prawa materialnego tj.:

- art. 636 § 1 k.c. przez błędną wykładnię zawartego w nim określenia „odpowiedni termin” bez uwzględnienia różnych dystynkcji, na które wpływ ma zwłaszcza relacja konsument-przedsiębiorca;

- art. 45 pkt 1 Prawa budowlanego w zw. z § 2 pkt 1 i 2, § 6 pkt 1-6 i § 7 pkt 1-3 rozporządzenia z dnia 26 czerwca 2002 r. Ministra Infrastruktury w sprawie dziennika budowy, montażu i rozbiórki, tablicy informacyjnej oraz ogłoszenia zawierającego dane dotyczące bezpieczeństwa pracy i higieny zdrowia oraz naruszenia prawa procesowego tj. art. 244 k.p.c. w zw. z art. 45 pkt 1 Prawa budowlanego w zw. z § 2 pkt 1 i 2, § 6 pkt 1-6 i § 7 pkt 1-3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie dziennika budowy, montażu i rozbiórki, tablicy informacyjnej oraz ogłoszenia zawierającego dane dotyczące bezpieczeństwa pracy i higieny zdrowia, poprzez niewłaściwe zastosowanie prowadzące do nieprawidłowego przyjęcia, że dziennik budowy nie stanowi dokumentu urzędowego chronionego domniemaniem prawdziwości wpisów w nim dokonywanych w zakresie, w jakim wykracza poza „zakres rejestracyjny”, co miało istotny wpływ na wynik sprawy ze względu na niewłaściwe rozłożenie ciężaru dowodu. Wnoszący skargę podniósł, że na skutek wydania zaskarżonego wyroku, została mu wyrządzona szkoda, bowiem powodowi przysługiwało roszczenie o zapłatę od pozwanego kwoty 14 781, 00 zł. tytułem kosztów poprawienia wadliwie wykonanych robót budowlanych. Sąd Okręgowy, wydając zaskarżony wyrok, w ocenie skarżącego, pozbawił go możliwości realizacji tego roszczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu

z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Orzeczenie niezgodne z prawem – w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. – to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „orzeczenie niezgodne z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2006 r., V CNP 68/05, niepubl.; z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, niepubl. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2014 r., I BP 5/13, niepubl.).

W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej podkreśla się, że szczególne funkcje wypełniane w państwie przez sądy oraz zasada pewności prawa powodują, że państwo może ponieść odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym tylko wtedy, gdy sąd naruszył prawo w sposób oczywisty, w przypadku bowiem wykonywania władzy dyskrejonalnej niezbędny jest pewien margines błędu, którego popełnienie nie może rodzić odpowiedzialności odszkodowawczej państwa (orzeczenie z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01, Gerhard Kobler v. Austria).

Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i jurydycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Należy podkreślić, że ze względu na regulację zawartą w art. 424⁴ zdanie drugie k.p.c., spod oceny Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie usuwa się kwestia prawidłowości realizacji przez Sąd Okręgowy prawa swobodnej oceny dowodów, przewidzianego w art. 233 k.p.c., i dokonanych w jej wyniku ustaleń faktycznych. Z art. 424⁴ k.p.c. bowiem wynika, że ocena dowodów pozostaje w wyłącznej gestii sądów meriti i nie może być kontrolowana przez Sąd Najwyższy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2005 r., V CNP 2/05,

nie publ., z 7 czerwca 2005 r., III BP 2/05, OSNP 2006, nr 3-4, poz. 53, z dnia 26 lipca 2006 r., V CNP 93/06, nie publ. i z dnia 27 lipca 2006 r., III CNP 35/06, nie publ.). Podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia mogą być natomiast - obok zarzutów naruszenia prawa materialnego - zarzuty dotyczące naruszenia przepisów postępowania, w tym przepisów normujących postępowanie dowodowe, których stosowanie oddziaływa na ustalenie faktów, z wyjątkiem tych, które odnoszą się do oceny dowodów. Trzeba dodać, że chodzi o uchybienia procesowe, które spowodowały niezgodność orzeczenia z prawem.

W ramach dokonanej w tym kontekście oceny zaskarżonego wyroku trzeba uwzględnić, że Sąd II instancji rozważył charakter i znaczenie dziennika budowy jako dokumentu urzędowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2003 r. II CKN 247/01 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 czerwca 2005 r. IA Ca 803/04). Nadanie dziennikowi budowy waloru dokumentu urzędowego korzystającego z domniemania prawdziwości jedynie co do części wpisów dokonanych przez osoby upoważnione i dotyczących przebiegu robót budowlanych oraz zdarzeń i okoliczności zachodzących w toku wykonywania robót z wyłączeniem ocen prawidłowości lub nieprawidłowości zachowań określonego uczestnika procesu inwestycyjnego, odpowiada treści art. 45 ust. Prawa budowlanego. Wobec tego przyjęcie takiej wykładni nie stanowiło naruszenia prawa w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. Podobnie należy ocenić dokonaną przez Sąd drugiej instancji wykładnię art. 636 § 1 k.c. i jego niezastosowanie, wobec uznania w konkretnych okoliczności faktycznych sprawy za nieodpowiedni termin pięciodniowy, jaki wyznaczył powód pozwanemu na poprawienie robót.

Z tych względów uznając, że żadna ze wskazanych podstaw skargi nie usprawiedliwia stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.